

МАТ ХЕЙГ

ПРИЗРАЧНАТА ГОРА

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.
Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Мам Хејз

Призрачната гора

Превела от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

„EMAC“

Matt Haig

SHADOW FOREST

© Matt Haig

Мат Хейг

ПРИЗРАЧНАТА ГОРА

Превела от английски: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Илюстрации: © *Сенди Найтингейл*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Ha Angren

Има място, където не бива да стъпвате. Там злото е с много лица. Там живеят и дишат същества от митове и предания. И убиват. Това място е отвъд сънищата и кошмарите – толкова страшно, че досега никой не е дръзвал да го назове. В тази книга ще обясня необяснимото и ще дам на страха подобаващо име. Името е „Призрачната гора“ и то ще всее ужас в сърцата ви.

Проф. Хорацио Тенгълуд

***Човешки и други същества,
които ще срещнете в тази книга***

ХОРАТА

СЕМЕЙСТВО БЛИНК:

Самюъл Блинк: Дванайсетгодишно момче с лош късмет от мнозина, което никога не се е смятало за герой. Жалко, защото от него ще излезе госта добър герой.

Марта Блинк: Малката сестра на Самюъл, която си мисли, че е в мюзикъл. Не е. Всъщност е на задната седалка в колата на родителите си и пее досадни песни в ухото на Самюъл. Е, все пак е рожденият ѝ ден.

Лив Блинк: Майка на Марта и Самюъл. Не намира песните на Марта за гразнещи (на съвсем грубо мнение е за шофьорските умения на съпруга си).

Питър Блинк: Баща на Марта и Самюъл. Нервен шофьор. Ще извади късмет, ако прескочи Първа глава.

НОРВЕЖЦИТЕ:

Леля Ида: Сестра на Лив Блинк; леля на Самюъл и Марта. Бивша копиехвъргачка, участвала в олимпиада. Има лампа за щастие, десет чифта кюлоти, къща до Призрачната гора и космата брадичка. Тъгува за съпруга си, чичо Хенрик, преди десет години изчезнал в гората.

Чичо Хенрик: Шш! Не го споменавайте пред леля Ида. Ще се разплаче.

Оскар: Бакалин в селцето Флом, чиято слабост са папиюнките и високите жени (особено леля Ида).

Фредрик: Син на Оскар, който обича да си играе с калкулатор. Не го мислете много – участва само в две глави.

Стария Тор: Той е стар и... се казва Тор. Рисува планини и фиорди. По-рядко – двуглави тролове.

ДРУГИ ХОРА:

Професор Хорацио Тенгълуд (с прозвище Променителя): Зъл англичанин, който живее в гърбен палат сред Призрачната гора и властва пог името Променителя. Написал е книгата „Съществата от Призрачната гора“ и държи главите на враговете си, спиртосани в буркани. Най-любимата му музика са детските писъци. В момента пише мемоари.

Авторът: Известен с госта скучното име Мат Хейг, но всъщност кръстен Зеребубул Осрих Уинтърботъм Трети. Два пъти се намесва грубо в историята – точно когато ви е увлякла. Веднъж се сблъска с професор Хорацио Тенгълуд в местната библиотека. Професорът му поуска химикалка, но така и не я върна.

КУЧЕТО:

Ибсен: Норвежкото лосово куче на леля Ида. Обича кафяво сирене¹, грямка и деца. Мрази гората.

¹ Кафяво сирене – млечен продукт, получен от изварена суроватка и сметана с кафяв цвят и леко сладък вкус, подобен на сирене. Типичен за Норвегия. – Бел. прев.

СЪЩЕСТВА В ПРИЗРАЧНАТА ГОРА

МАГЪОСНИЦИ:

Призрачната магьосница: Със силата на сенките преобразява себе си и други горски обитатели. Живее в гървения палат на господаря си, професор Хорацио Тенгълуд. Издишва тъмни облаци и когато излиза от гората, обикновено се превръща в котка.

Снежната магьосница: Сестра на Призрачната магьосница, променяла с магия времето. Понастоящем в подземен затвор и обезсилена. Чака я сигурна смърт. Живяла е и по-добре.

ХЮЛДРИ:

Вън: Жесток до мозъка на костите тъмничар; както всички хюлдри се страхува от светлото и живее под земята. В случай че се чудите как да произнесете името му – няма начин. Невъзможно е.

Грентул: Не чак толкова жесток тъмничар, изключително предан на професор Тенгълуд (наричан от хюлдрите Променителя). Мечтае за старите дни, когато хюлдрите не се бояли от слънцето.

ТРОЛОВЕ:

Трол-Ляво и Трол-Дясно: Две глави на един и същи трол, които се мразят в червата (и фактически си ги поделят).

Татко-трол, Мама-трол, Син-трол и Дъщеря-трол: Дружелюбно тролско семейство, притежаващо общо едно око.

ДРУГИ СЪЩЕСТВА:

Гномогоб: Златистожълто топчесто същество в пъстроцветни грехи. Пее весели песни дори когато знае, че няма нищо весело.

Духчето Наустина: Живее в барака от гървени греди в източния край на Призрачната гора. Трови залутали се пътници и не може да лъже. (Покани ли ви на вечеря, подгответе си добро извинение.)

Летящи Черепогризи: Смъртоносни крилати създания, които кълват черепи, за да се нахранят с мозък – любимото им пиршество.

Поспалан: Грамадно косматото същество – нещо средно между лъв и мечка – с корем, по-мекичък от всякаква възглавница. Почти през целия си живот спи и сънува горски плодове. Може да погълне човешка глава на една хапка.

Сивоопашатко: Стар заек, убедил другите в дупката, че богът на зайците, Тубула, ще ги спаси. Всъщност сигурно ще станат на тролска яхния.

Калуши: Още по-глупави от зайците, дългокраки, триглави птици, които крякат из гората и пагат в капани.

НА ПЪТ КЪМ ГОЛЯМАТА ИЗНЕНАДА

Дървените трупи в каросерията на камиона бяха подредени като пирамида и овързани с три сиви ремъка от материал, непознат на Самюъл Блинк. Едуреният ремък се беше разхлабил и отсечените дървета вибрираха, сякаш не ги свърта и се опитват да избягат в гората.

Камионът изпревари колата с безразсъдна скорост.

– Видяхте ли го? – възкликна Питър, бащата на Самюъл. – Луд човек!

Ако питат бащата на Питър, всеки шофьор освен него е луд, а шофьорите на камиони са най-смахнати от всички.

– Страхотно – продължи той, когато гигантското возило забави ход. – Никога няма да стигнем!

Камионът препречваше двете ленти пред колата и белите линии по асфалта се стрелкаха изпод него като лазерни лъчи.

– Не бързае – вметна майката на Самюъл – Лив. Тя винаги изглеждаше най-невъзмутима, когато баща му се ядосваше.

Самюъл не знаеше къде отиват. Знаеше обаче, че

не иска нито минута повече да слуша песните на сестра си. Впрочем, „песни“ не е точната дума. По-подходящо описание на звука е „пресипнало мяукане“.

– Мамо, кажи на Марта да престане! Издава ужасен шум.

Майка му изцъка с език.

– Не е ужасен шум, а красиво пеене.

Лъжа. Една от милионите родителски лъжи, с които Самюъл бе свикнал през дванайсетте си години на планетата Земя. Знаеше обаче, че днес няма да получи подкрепа. Все пак Марта имаше рожден ден – факт, подчертан с две значки върху якето ѝ: „На 10“ и „На 10 от днес“.

Пеенето стана по-гръмко. Главата на Самюъл, облегната на прозореца, завибрира като дървените трупи. Вперил поглед в замъгления бяг на тревата край шосето, той изхленчи на помощник-командира:

– Тамко, кажи на Марта!

Баща му не отговори, зает да се оплаква от камiona отпред.

– Какво безумие! Изпреварва ме, после се влачи.

Марта се поуизмуши от колана и изпя много силно в ухото на брат си: *„Аз съм твоето момиче, ти си моят свят...“*.

Уф! На Самюъл му се доповръща. Дори в най-добро настроение мразеше да слуша Марта, камо ли ако е изморен. Снощи бе спал само два часа, защото сънува кошмара със сивокожи опашати чудовища. Събуди се, облян в студена пот, и не можа да мигне повече.

– Трябва да наказват убийци с твоето пеене – тросна се той на сестра си.

скорострелна секунда. Баща му се преструваше на доволен, но се наложи да избяга в тоалетната и да си повърне обяда (родителска лъжа номер 910 682).

Самюъл обаче подозираше, че голямата изненада ще е по-отегчителна от лунапарк. Замисли се за глупавите любими неща на Марта.

Да язди кон...

Да си прави прически...

Да си харчи джобните за тъпа музика...

Да слуша тъпа музика...

Да пее тъпа музика...

Въз основа на интересите ѝ той стесни възможностите за деня – да гледа как сестра му се подгрусва върху кон, да гледа как фризирам сестра му в лъскав салон или – най-лошият сценарий – да гледа мюзикъл. Вероятно дори мюзикъл за фризьорка, която става циркова акробатка и пее на коня си.

Самюъл се усмихна, развеселен от неповторимата версия на ада, съчинена лично от него.

Биииип!

Сънят наяве за хора, пеещи върху коне, приключи с клаксона, нагум в чест на камиона отпреди.

– Това е нелепо! – отсече бащата на Самюъл и включи мигача.

– Какво правиш, Питър? – попита майката.

– Забивам. Цял ден ще се влачим по пътя, ако останем зад камиона. А видя ли как са вързали трупите? Просят си злополука.

– Не познаваме разклоненията – отбеляза Лив.

– Имаме карта. В жабката.

Ох-ох.

Самюъл и Марта знаеха какво значи картата. Значеше едночасова кавга между родителите им къде е трябвало да свият наляво.

– Добре – кимна майка им. – Трябва ни Б 642. Деца, търсете Шосе Б 642.

– *Бе шест-четири-две* – припя Марта.

„*Бе* *две*“
 шест
 четири

Колата мина по кръговото платно три пъти, докато Самюъл забележи Б 642, скрито в скоби върху гребна зелена табела.

– Ето го – посочи той.

Колата зави и след пет минути картата успя да предизвика обичайната свада за отклонението наляво. Самюъл продължи да гледа през прозореца, а рожденицата – да пее, докато препирнята на майка им и баща ми пускаше корени и растеше.

– Ляво.

– Какво?

– Закъсня. Трябваше вече да сме завили наляво.

– Защо не ми каза? Ти държиш картата.

– Казах ти.

– Трябваше да ми кажеш *преди* проклетото разклонение.

– Глупавата стара карта е виновна. Трудно се разчита.

Самюъл се замисли над думите на майка си. Запита се как е възможно картата да е глупава. После се

замисли за дървото, станало на хартия заради картата. Може би картата се четеше трудно в знак на отмъщение.

Каквато и да бе причината, те пропуснаха левия завой и си останаха на Б 642.

– Ако продължим напред, може да направим обратен завой в отбивката за товарни автомобили – предложи майката на Самюъл, вгълбена в картата.

– Фант-адски-чно! – процеди бащата. – Връщаме се в началото.

– Ти реши да се отклониш!

– Всичко щеше да е наред, ако беше разчала проклетата карта!

– О, не – каза майката на Самюъл.

– Какво става? – баща му изтръска въпроса с глава.

– Пътят не се влива в лентата за товарни автомобили. Минава под нея.

И за да докаже правотата ѝ, следващият завой им разкри гледка към голям циментов мост точно над Б 642.

Далеч вляво Самюъл видя камиона с дървените трупи да се издига под равномерен ъгъл към моста. Не видя – защото не притежаваше телескопично зрение – че халтавият сив ремък около трупите се е свлякъл съвсем. Другите два ремъка също се бяха разхлабили и дърветата подскачаха все по-заплашително.

Вторият ремък се скъса и стана невъзможно третият да не го последва. А това докара друга неизбежност – дърветата да започнат да пагат.

Колата приближаваше моста. Самюъл се стараете